

«Ніхто не знає, що таке Чорнобиль»

- В.1 Двадцять шість років тому , 26 квітня о першій годині 26 хвилин на Четвертому енергоблоці Чорнобильської атомної електростанції сталася катастрофа, яка з острахом сколихнула всю планету. Чорнобиль нагадав цілому світу, що в самому серці Європи живе великий народ. Світ спочатку почув слово “Чорнобиль”, а потім таке незвичне – “Україна”. А для багатовікової історії України – Чорнобиль став ще однією трагедією в хронології духовного і фізичного знищення нації.
- В.2 1986 рік – аварія на Чорнобильській АЕС назавжди залишиться в наших серцях вічним болем. Наслідки аварії страшні. Це мільйони людей, які постраждали від радіації. Виведена з господарського обігу частина території України під назвою “зона відчуження” – це сільськогосподарські землі , лісові масиви та водоймища . Зона відчуження – злочинна, мертва зона, яка охоплює 2712 кв. кілометрів .
- В.1 Для когось це можливо і “зона відчуження ”, а для нас це Батьківщина. Це відірваний від України і змордований край Батьківщини. Це наша зона Національної трагедії.
- В.2 Згори, з вертольота страшно дивитися на зону – це наша поліська атомна Атлантида – це як моторошні візерунки смерті . Колись це був благодатний край, які тут були села старовинні... Як вони гарно називались: Крива Гора, Змолище, Красно, Залісся, Стоганівка, Товстий Ліс – усіх їх багато, зона велика. Це десятки колись квітучих поліських сіл, а тепер на картах зони біля кожних з них в дужках “Не жил. Не жил. Не жил ” Вони ж не напишуть мертві.
- В.1 Але, мабуть, мало хто знає , що у мертвому місті є діючий храм єдине пристанище для тих змучених душ, які жевріють ще по тих приречених селах – це Свято-Ільїнська церква. Вже вкотре врятована Чорнобильськими людьми. І у війну, і після війни, і тепер до церкви сходяться прихожани і приїжджають з

навколишніх сіл. Це самотні старі люди , яких так бездумно обізвали самоселами на їхній власній землі. Це аборигени ядерних реакцій.

В.2 Стікають яблука, як слюзи, як жалі.

А поруч... Там... Радіаційна зона –
Тавро синів поганих в мамі на чолі.

Дерева молять від імені народу,
Який забув на рідній мові молитви.

Хвалились ми: "Не буде в роду переводу!"

А діждалися, бачиш! Яничар нових.

В.1 Ніхто не знає, що таке Чорнобиль –

Свідома дія це чи несвідома.

Та свідчить, що у себе ми не вдома.

Й що нікому у нас кричати: "Пробі!"

Ніхто не знає, що таке Чорнобиль.

В.2 Чорнобиль. Це земля, стежки якої заросли травами, якими ніхто не ходить. Це слово сьогодні є символом горя, страждань, розорених людських осель.

В.1 А 26 років тому це було прекрасне українське містечко, як і сотні інших. Навесні все потопало в яблуневому цвіті, а влітку тут любили відпочивати кияни: збирати в лісах гриби і ягоди. Це було місто – сад . Іноді його ще називали Прип'ять – за назвою річки, що тут протікала.

В.2 Йшов 1971 рік, почалось будівництво АЕС. Місто швидко розбудовувалось, відкривались школи, нові садки. А які сквери, парки, квіти були тут! Наче у казці. Минали роки...

В.1 Стояла тиха весняна ніч. Ніщо не віщувало біди. Та саме в таку погоду ніч 26 квітня 1986 року над Чорнобилем нависла страшна небезпека...

- В.2 Ті, хто не спав тієї ночі, бачили, що над одним із блоків АЕС спалахнуло дивне сяйво. Та ніхто й не міг подумати, що це і є смертельна небезпека.
- В.1 Зупинився плин мирного часу над Чорнобилем. Почалися страшні секунди, хвилини, години. Усе змішалось: страх, і гнів, і горе. Не було часу шукати винних, потрібно було рятувати живих. Адже наш народ вперше зітнувся зі страшною ядерною енергією, яка вийшла з-під контролю.
- В.2 Жорстоку боротьбу з вогнем першими почали пожежники. Нечутна радіація косила людей. Лікарі, рятуючи потерпілих, падали разом з ними.
- В.1 Нарешті вогонь вдалося погасити. Та залишився страшніший ворог для усього живого – радіація. А боротися з нею не так вже й просто.
- В.2 Коли вчені оцінили масштаби катастрофи, то дійшли висновку, що потрібно виселяти усіх із найбільш небезпечної зони – 30 км навколо станції.
- В.1 Люди назавжди покидали свої домівки. Місце, де вони народилися, вирости, все, що надбали, потрібно було покинути. Та деякі так і не змогли цього зробити і всупереч усьому, залишилися там жити.
- В.2 Метушня, сльози, розпач... Усі збиралися від'їжджати, забувши, що завтра – Великдень...

Маруся з Прип'яті, До Прип'яті,
Ми поіменно припнуті
Руками наших рік.
До Київського моря
Росте горою горе
Марусин крик "Рятуйте!" і грому грізний крик.
Несла сльозу пекучу, а думала, що воду...
Куди ж ти? Проти смерті – з відеречком води?

...А я ще сплю, не чую людини і народу,
а іще не бачу підступної біди.
Журбо моя! Зажуро. Ти сива, сиза, біла..
Ти чорний біль, ти у мої крові ...
А як Маруся бігла – і падала, і бігла,
Бо там її синочки – живі чи не живі?
Пливла мала сльозина високою водою,
кривавилося небо край дужки із відра...
Коли із дому бігла – була ще молодую,
Верталася додому – була уже стара.

В.1 Дехто біг до могил рідних, щоб попрощатися. У вухах кожного билися дзвони
страшної Чорнобильської біди.

В.2 І повисла тиша в хаті -
Немає тут уже жильців.
Уже не буде більше свята,
Бабуся не спече млинців.

В.1 Вічність... Мертві села і живі кладовища. Парадокс для звичайного людського
життя та норма для вічності. Хто ж винен в цій трагедії? Одним словом не відповісти.
Напевно, це нелюди, які втратили пам'ять, які стали безвідповідальними
повелителями Землі.

Прилетіли птиці навесні ,
Натомили у польоті крила,
Знову чути щебет і пісні,
А тривоги втримати несила.

Чи безпечні кущі і ліси,
Чи немає для життя загрози?
Слухаю пташині голоси,
А на очі напливають сльози.
Чорнобиль...Мертва земля...

Трагедія усього людства.

Стогін Чорнобиля

Чуєте, люди?!

Лунає над світом стогін Чорнобиля дзвоном страшним...

В муках страждають дорослі і діти,

Мертвих забути нелегко живим!

Бог Наш Великий дав право всім людям –

Хрест Свій Святий крізь життя пронести.

Дзвони Чорнобиля стогоном будять,

щоб від нещастя весь світ вберегти.

В.1 Переживши Чорнобиль, ми усвідомили, що щастя – це коли можна лягти в пахучу траву, не боячись радіації; це чиста річка, у якій можна скупатися, це усміхнені дитячі обличчя.

В.2 Мертва чорнобильська земля. Мертві і спустошені села. Вони нас насторожують своїм мовчанням. Земля залишилась без своїх господарів і винні в цьому самі люди. Залишились самотні подвір'я, стара груша, стежка, хвіртка, якою безжалісно колихає вітер. Поскрипуючи, вона ніби промовляє вже ніколи сюди не прийдуть господарі, не почуєш ти їхніх веселих голосів. Тільки виє сумовита тиша і біль... Стоїть такий рідний дім, та живе в ньому тільки відлуння людських голосів.

Допоки не сталось біди,

Допоки й річки були чисті,

Не вміли повітря і води

В селі шанувати і в місті

В минуле нема вороття,

Чорнобиль в страшній круговерті

Підтвердив: ціна їм – життя !

Всього що живе на планеті.

Уже ніхто не тішиться дощем,
Спішать прикрити голову і душу.
Бринить вода над золотим кущем,
А переляк струсне тебе, мов грушу.
Сміється вітер:
Це іще не все!
Ще він нам явить не одну загадку!
А серце шепче: може, пронесе?
А може, ще врятуємо хоч грядку,
Хоч клаптик від отих страшених кіл.
Від чорних зон, від попелу, руїни
Для трав, дітей, для білих рушників,
Та й назвемося знову – Україна!

В.2 Кажуть , час лікує рани. Хіба це правда? Просто біль відходить глибоко в серце, освоюється там – і нікуди уже від нього не дінешся...

Прийди сама і стань ... Постій но біля мене,
Послухай мовчанку мою і – помовчи,
Із літом обміняйся поглядом зеленим –
І зрозумієш, чом душа моя кричить.
Постій лише ... Я вслухаюсь в твій подих.
Холодною рукою доторкнусь плечей:
Озветься трепетом гарячим дотик
І болі ще лютіше німо закричать.
Бо ми ще є, ще не старі – розумні й дужі,
Хоча давно притуплений в нас протестант...
Прийди і спонукай гукнути: - Не байдуже,
Яким народиться чорнобильський мутант!
Який? Який? - луна вже у селі безлюднім,
- Фізичний виродок? Чи богатир на зріст ?

Бо вже зросли на підлості та на облуді
Духовні покручі... Прийди , як благовість...

- В.2 Спалах над Чорнобилем ніби висвітив своїм сяйвом добро і зло, розум і дурість, щирість і фарисейство, співчутливість , і злорадство, правду і брехню.
- В.1 Відзначення річниці Чорнобильської трагедії – це не свято, 26 квітня це день, коли кожна людина повинна поставити перед собою питання : «Хто я? Для чого живу на цьому світі ? Як живу ? Чим можу допомогти іншим людям?»

Думайте, люди! Думайте серцем й душею!
Нам і Хмельницьких АЕС не потрібно, ні Кримських.
Може ще мало калік на руках материнських?
То ж за яку наші діти страждають ідею?
Думайте, люди ! Думайте серцем й душею!
Хай не лінуються звивини нашого мозку!
Наше життя як краплини гарячого воску,
Тихо стікає в роззявлену чорну пащеку.
Сонце розбрату дійшло до свого апогею.
Думайте, люди! Думайте серцем й душею!

Лунають дзвони Чорнобиля.

Діти запалюють свічки і звертаються зі словами

- Б'ють тривожно Чорнобильські дзвони.
- Вони нагадують нам про страшнеє лихо.
- Хай не повториться це ніколи.
- Нехай земля зацвітає навесні буйним цвітом.
- Нехай пахнуть трави співають пташки
- Нехай повертаються журавлі до рідної землі.
- Нехай кожен прийдешній день наповнює наші серця миром і спокоєм.

